HAZRETİ FÂTIMA-TÜZ ZEHRÂ

Resûlullah'ın (aleyhisselâm) Hazreti Hadîce-tül Kübrâ'dan olan dört kızından en çok sevdiği. Hicretten 13 yıl evvel Mekke'de doğdu. Hicretin ikinci yılında Hazreti Ali ile evlendirildi. O zaman Hazreti Ali yirmibeş, Hazreti Fâtıma da onbeş yaşına gelmiş idi. Resûlullah'ın (aleyhisselâm), soyu yalnız Hazreti Fâtıma'dan olan Hazreti Hasan ve Hüseyin'le devam etti. Hazreti Fâtıma'nın Hasan, Hüseyin, Muhsin isminde üç oğlu ile iki kızı oldu. Muhsin küçük yaşta vefât etti.

Hazreti Alî, Hazreti Fâtıma, Hasan ve Hüseyin'e (radıyallahü anh) (Ehl-i Beyt, veya (Âl-i Aba) denir. Hazreti Meryem'den sonra, bütün kadınların en üstünüdür. Aklı, zekâsı, hüsnü cemâli (güzelliği) zühdü (dünyâya düşkün olmaması), takvâsı (haramlardan kaçınması) ve güzel ahlâkı ile bütün insanlara çok güzel bir örnektir. Yüzü pek beyaz ve parlak olduğundan (Zehrâ) denildi. Zühd ve dünyâdan kesilmekte en ileri olduğu içindir ki; (Betül), Çok temiz demişlerdir. Âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîfler ile medh olundu. Resûlullah'ın (aleyhisselâm) vefâtından sonra güldüğü hiç görülmemiştir. Peygamberimizden sonra altı ay daha yaşayıp onbirinci yılda Ramazan-ı Şerîf in 3. günü vefât etti.

Hazreti Fâtıma, Resûl-i ekreme (aleyhisselâm) Peygamberliği bildirildiği sene dünyâya teşrîf etmişlerdir. En küçük kızları idi. Annesi Hazreti Hadîce Resûlullah'ın (aleyhisselâm) ilk zevcesidir (hanımıdır). Hazreti Hadîce çok zengin ve âlim, akıllı idi. Bütün malını Resûlullah'a bağışladı. Yirmidört sene çok iyi hizmet etti. Hicretten üç yıl önce, altmışbeş yaşında Mekke'de vefât eti. İlk imâna gelen hür kadındır.

Hazreti Fâtıma annesi vefât ettiği zaman 10 yaşlarında idi. Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîm'de, Ehl-i Beyt'e buyuruyor ki "Allahü teâlâ sizlerden ricsi ya'nî her kusur ve kirleri gidermek istiyor ve sizi tam bir taharet ile temizlemek irâde ediyor." Eshâb-ı kiram sordular. Yâ Resûlallah! Ehl-i Beyt kimlerdir? O esnada, İmâm-ı Ali geldi. Mübârek paltosu altına aldılar. Fâtıma-tüz-Zehrâ da geldi. Onu da yanına aldılar, İmâm-ı Hasan geldi Onu

da bir yanına, İmâm-ı Hüseyin geldi. Onu da öbür tarafına alarak “İşte bunlar, benim Ehl-i Beyt’imdir.” buyurdular. Bu mübârek insanlara Âl-i Âba ve Âl-i Resûl denir.

İmâm-ı Hasen ve İmâm-ı Hüseyin (radıyallahü anh) küçük iken hastalanmışlardı. Pederleri ve vâlideleri Fâtıma-tüz-Zehrâ ve hizmetçileri Fıdda, çocuklar iyi olunca üçü de hasta iken adadıkları orucu tuttular. Birinci gün, iftar için hazırladıkları yemeği, o esnada kapılarına gelen yetimlere vererek yemek yemeden ikinci günün orucuna başladılar. O akşamın iftarlığını da, yine o saatde kapıya gelip (Allah için bir şey verin!) diyen fakîr ve miskinlere verdiler. O gece de yemek yemeden, üçüncü günün orucuna başladılar.

O akşam dahi, kapılarına gelen fakîri boş çevirmemek için, iftarlıklarını ona verdiler. Bunun üzerine âyet-i kerîme geldi ve Allahü teâlâ buyurdu ki; “Bunlar, adaklarını yerine getirdiler. Uzun ve sürekli olan kıyâmet gününden korktukları için, çok sevdikleri ve canlarının istediği yemekleri miskîn, yetim ve esîrlere verdiler. Biz bunları, Allahü teâlânın rızâsı için yedirdik. Sizden karşılık olarak bir teşekkür, birşey beklemedik, bir şey istemeyiz dediler. Bunun için Cenâb-ı Hak, onlara şerâb-ı tahûr içirdi.”

Ehl-i beyti nebeviyi sevmek, âhirete imân ile gitmeğe, son nefeste selâmete kavuşmağa sebep olur. Server-i âlem (aleyhisselâm) bir hadîs-i şerîfde buyurdu ki: “Ehl-i beytim, Nûh aleyhisselâmın gemisi gibidir. Onlara tâbi olan, selâmet bulur. Geri kalan helak olur.”

Bir hadîs-i şerîfte de buyuruldu ki: “Kızım Fâtımayı, Ali’ye vermeği Rabbim bana emr eyledi. Allahü teâlâ, her Peygamberin sülâlesini kendinden, benim sülâlemi ise, Ali(radıyallahü anh)’den halk buyurmuştur.”

Abdullah İbni Mes’ûd (radıyallahü anh) der ki: Resûlullahın (aleyhisselâm) Kureyşe bedduâ ettiğini asla işitmedim. Yalnız bir gün Kâ’be-i şerîf yanında namaz kılıyordu. Ebû Cehil, kendi adamlarıyla bir yerde oturuyorlardı. O sırada bir kimse gelip ölmüş bir deve işkembesini oraya bıraktı. Ebû Cehil, (Bu kan ile bulaşmış işkembeyi, kim götürüp,

Muhammed (aleyhisselâm) secdeye inince arkasına koyar) dedi. Onların içinde en ziyâde bedbaht Ukbe bin Ebî Muit, bu çirkin işe girişip, onu Hâce-i âlem secdede iken üstüne koydu. Resûlullah (aleyhisselâm) secdeden kalkmadı. O bedbahtlar gülüştüler. O kadar ki, gülmekten birbirlerinin üzerine düştüler. İbni Mes'ûd (radıyallahü anh) der ki; Ben uzaktan bakardım. Müşriklerin korkusundan yanına varamadım. Nihâyet bir kimse Hazreti Fâtıma'ya haber verdi. Fâtıma (radıyallahü anha) gelip onu Resûl-i ekremin üzerinden kaldırdı. Peygamberimiz (aleyhisselâm) namazdan kalkınca üç kare "Yâ Rabbi! Kureyşi sana havale ediyorum" buyurdu. Bir rivâyette isimlerini söyleyip "Yâ Rabbi! Sana bırakıyorum" buyurdu.

İbni Mes'ûd (radıyallahü anh) der ki: Allah hakkı için onları Bedir günü gördüm, hepsini katl edip, ayaklarından sürüyerek Bedir kuyusuna bıraktılar. Umeyye ve Amr'ı ise parça parça ettiler. Ammar ve Velîd'i çok feci şekilde öldürüp Cehenneme gönderdiler.

Hicretleri: Resûlullah (aleyhisselâm), Medine-i Münevvere'ye, Allahü teâlânın emriyle hicret ettikten sonra, hanımı Sevde, kızları Ümmü Gülsüm ve Hazreti Fâtımayı getirmeleri için, Zeyd bir Harise ile Ebû Râfî'i Mekke'ye gönderdi. Onlara 500 dirhem gümüş ile iki deve verdi. Zeyd ile Ebû Râfi Mekke'ye gittiler. Hazret-i Resûlullahın kızları Ümmü Gülsüm, Fâtıma-tüz-Zehrâ, Sevde (radıyallahü anha) Zeyd'in (radıyallahü anh) zevcesi Ümmü Eymen'i ve oğlu Üsâme'yi (radıyallahü anh) alıp beraber Medine'ye geldiler.

Nikâhlanmaları: Fâtıma-üz-Zehrâ'nın (radıyallahü anha) küçük yaşta iken, annesi Hadîce-tül-Kübra (radıyallahü anha) vefât ettiği için, Resûlullah (aleyhisselâm) bülûğ yaşına kadar yanından ayırmadı. Onu en iyi şekilde yetiştirip terbiye etti. Birgün Hazreti Fâtıma bir hizmet için Resûl-i ekremin (aleyhisselâm) huzûruna girmişti. Resûlullahın (aleyhisselâm) mübârek nazarları kerîmelerine ilişti. Evlenme çağına eriştiğini müşâhede ettiler. Nikahları hicretin ikinci senesinde vâki oldu. Ümmü Seleme ve Selmân (radıyallahü anh)'dan rivâyet olunmuştur ki: Hazreti Fâtıma bülûğ

çağına erdikte Kureyşten çok kimseler istedi. Resûl aleyhisselâm kimsenin sözüne iltifât etmeyip “Onun işi, Hak teâlânın buyruğuna bağlıdır” buyurdu.

Birgün Ebû Bekir, Ömer ve Sa’d İbni Muaz (radıyallahü anh) mescidde oturup dediler ki: (Hazret-i Fâtımayı, Hazreti Ali’den gayri herkes istediler. Kimseye iltifât olunmadı) Hazret-i Sıddîk dedi ki: (Zannederim ki; İmâm-ı Ali’ye nasip olur. Talep etmediği küçük olduğundandır. Gelin varalım, İmâm-ı Ali’yi ziyâret edelim. Bu meseleyi açalım. Eğer fakîrliği özür ederse, ona yardım edelim.) Sa’d (radıyallahü anh) (Yâ Ebâ Bekir, sen hep hayır yaparsın. Sen kalk, biz sana arkadaş olalım) dedi. Üçü mescidden çıkıp, İmâm-ı Ali’nin evine gittiler. İmâm-ı Ali (radıyallahü anh) devesini alıp hurmalığa gitmiş, ensârdan bir kimsenin hurmalığına su verir idi. Onları gördü. Karşılayıp hallerini suâl etti. Ebû Bekir (radıyallahü anh) Yâ Ali! her hayırlı işte sen öndersin ve Resûl-i ekrem (aleyhisselâm) katında bir mertebedesin ki, hiç kimseye nasîb olmamıştır. Fâtımayı (radıyallahü anha) herkes talep etti. Hiç kimseye iltifât olunmadı, öyle zannediyoruz ki, sana nasîb olur. Niçin talep etmezsin?

Hazreti Ali (radıyallahü anh) bunu işitince, mübârek gözleri yaşla doldu. (Yâ Ebâ Bekir ateşimi ziyâde ettin. Lâkin elimin darlığı buna mânidir) dedi. Ebû Bekir (radıyallahü anh) (Böyle söyleme. Allahü teâlâ ve Resûlünün yanında dünyâ bir şey değildir. Buna fakîrlik mâni olamaz. Var talep eyle dedi. İmâm-ı Ali (radıyallahü anh) devesini çözdü, hânesine geldi Peygamberimiz (aleyhisselâm) Ümmü Seleme’nin (radıyallahü anha) evinde idi. Nalınını giyip, gelip kapıyı çaldı. Ümmü Seleme’ye (radıyallahü anha) Resûlullah (aleyhisselâm) buyurdu ki: “Kapıyı aç, gelen o kimsedir ki, Allahı ve Resûlünü (aleyhisselâm) sever. Onlar da onu severler.” Ümmü Seleme (radıyallahü anha) Yâ Resûlallah (aleyhisselâm) kimdir ki hakkında böyle şehâdet edersin? Resûlullah (aleyhisselâm)“Kardeşim ve amcamoğlu Ali’dir” buyurdu. (Süratle kapıya gittim. Az kaldı, yüzüm üzere düşecektim. Kapıyı açtım. Ben hareme girmeyince içeri girmedi. Sonra girip:

“Esselâmû aleyke yâ Resûlallah ve berekâtüh” dedi. Resûlullah (aleyhisselâm) “Ve aleykesselâm ve rahmetullahi ve berekâtüh” diye cevap buyurdu, yanında yer gösterdi. İmâm-ı Ali mahcup vaziyette başını aşağı eğip oturdu. Resûlullah (aleyhisselâm) buyurdu ki:

“Yâ Ali! Öyle zannederim ki bir muradın var. Lâkin söylemeğe hicab edersin. Hicâb etme. Her ne dilersen söyle. Maksûdun hasıl olur” İmâm-ı Ali (radıyallahü anh) “Yâ Resûlallah! anam ve babam sana feda olsun. Hazretine malumdur ki, babam Ebû Tâlib ve anam Fâtıma binti Esed beni senin hizmetine verip, sana teslim eyledi. Senin hizmetinle, şeref bulduk. Beni zâhiren ve bâtınen terbiye ettin. Hazretinden gördüğüm ihsânı, babamdan ve anamdan görmedim. Senin bereketinle, âba ve ecdadımın tuttukları bâtıl yoldan halasla sırat-ı müstakim üzere olmama sebep oldun. Benim hayatımın sermâyesi sensin. Şimdi ricam odur ki, hiç bir munisim ve dert ortağım yoktur. Bir müddetten beri hatırımdadır ki, küstahlığa cüret edip, Fâtıma’yı (radıyallahü anha) talep edeyim.”

Ümmü Seleme (radıyallahü anha) der ki: “Resûlullah’a (aleyhisselâm) baktım. İmâm-ı Ali (radıyallahü anh) böyle deyince tebessüm etti ve buyurdu ki: “Hiç evlenmeğe lâzım olan nesnen var mıdır?”

İmâm-ı Ali (radıyallahü anh): “Yâ Resûlallah! Benim halimi senden gayri kimse bilmez. Bir kılıcım, bir de devem vardır. Gayri nesnem yoktur. Resûlullah (aleyhisselâm) buyurdu ki: “Kılıcın gazâya lâzımdır. Deven bineğindir. Seninle cübbeye anlaşalım ve sana müjdeler olsun. Hak teâlâ semâvâtta, senin ile Fâtıma arasında akd-i nikâh etti. Senden önce melek gelip, bana bu hâli haber verdi.” Peygamberimizin mübârek kalblerine “Eğer “Fâtıma’nın annesi hayatta olsa idi, şimdi çeyizini hazırlamış idi. Kızı Fâtıma hazretlerine muhabbeti fazla idi. Çünkü zahide idi. (Ya’nî dünyâya düşkün değildi.) Ayrıca, annesi Hadîce-tül-Kübrâ’ya çok benzerdi, düşüncesi geldi. Derhal Cebrâil aleyhisselâm gelerek Hak teâlânın: “Habîbime selâmımı söyle, hiç merak etmesin. Kerîmesi Fâtıma’nın bütün ihtiyâçlarını, elbiselerini Cennetten temin edip, yakında mü’min ve sâdık bir kuluma vereceğim” buyurduğunu haber verdi.

Resûlullah (aleyhisselâm) bu sözleri duyunca şükür secdesi etti. Cebrâil aleyhisselâm Hak teâlânın huzûruna varıp, tekrar geri döndü. Elinde bohça ile örtülmüş bir altın sini ve yanında bin Kerûbiyûn meleği vardı. Arkasında Mikâil aleyhisselâm elinde üzeri bohça ile örtülü bir altın tepsi ve ta'zîm için bin Kerûbiyûn meleği ile geldi. Hemen akabinde ta'zîm için bin Kerûbiyûn meleği ile bohça ile örtülü altın tepsi ile İsrâfil aleyhisselâm geldi. Onun da arkasından aynı şekilde Azrail aleyhisselâm geldi. Sinileri Server-i âlemin (aleyhisselâm) huzûruna koydular. Resûl-i ekrem (aleyhisselâm) bunları gördü. "Ey kardeşim Cebrâil! Hak teâlânın emri nedir, bu siniler nedir?" diye sordu. Cebrâil aleyhisselâm: "Yâ Resûlallah (aleyhisselâm) Hak teâlâ sana selâm etti. "Ben Habîbimin kızı Fâtımayı, Ali'ye verdim. Arş-ı A'zamda nikâh ettim. Habîbim de Eshâbı arasında nikâh etsin. Sinilerin birinde, Cennet elbiseleri vardır. Fâtımaya giydirsin. Diğer sinilerde, Cennet yemekleri vardır. Onlar ile de Eshâbına ziyâfet versin."buyurduğunu haber verdi"

Resûlullah (aleyhisselâm) bu müjdeyi işitince yine şükür secdesi etti. "Ey kardeşim Cebrâil! Nikâhın nasıl yapıldığını merak ediyorum. Bana aynen anlat" buyurdu. Cebrâil aleyhisselâm anlatmaya başladı: "Hak teâlâ emir buyurdu. Cennet kapıları açıldı, çeşitli zinetlerle süslendi. Cehennem kapıları kapandı. Yedi kat yerde ve gökte olan bütün melekler, Arş-ı A'zamın gölgesinde, Tûbâ ağacının gölgesinde toplandılar. Bunlar olduktan sonra, Hak teâlâ yine emir buyurdu. Anlatılamıyan güzellikte esen tatlı bir rüzgârın, Cennet ağaçlarının yapraklarını bir birine dokundurarak çıkardığı ses, dinliyenlerin aklını durdurdu. Cennet kuşları da nağmeye başladılar. Bunlardan sonra Hâk teâlâ cemâlini arz buyurdu. Bana: "Yâ Cebrâil! Sen Arslanım Ali'nin vekîli, ol. Ben de Fâtıma'nın vekîli olayım. Ey melekler! Siz de şâhid olun. Fâtıma'yı, Ali'ye zevceliğe verdim. Yâ Cebrâil sen de vekâletin hasebiyle kabûl et" buyurdu. Orada nikâh oldu. Yâ Resûlallah! (aleyhisselâm) Sana da Eshâbını toplayıp nikâh yapman emir buyuruldu." dedi. Resûlullah (aleyhisselâm) bunu duyunca bir daha şükür secdesi etti. Eshâb-ı kiramın toplanmasını emir buyurdu. Cebrâil aleyhisselâma:

“Kızım benim hatırımı kırmaz. Bu Cennet elbiselerini dünyâda giymeğe değmez. Bunları tekrar Cennete geri götür.” buyurdu. Eshâb-ı kiram toplanmış kimlerin vekîl olacağını merak ediyorlardı. Bir duraklama olmuştu. Derhal Cebrâil aleyhisselâm geldi “Yâ Resûlallah (aleyhisselâm) Hak teâlâ sana selâm ediyor. Hazret-i Ali’nin (radıyallahü anh) yerine hiç kimsenin vekîl olmamasını, nikâhda bizzat kendisinin bulunmasını emir buyurdu.” dedi. Dörtyüz akça mehr ile nikâh yapıldı. Müjdeciler, Hazret-i Fâtıma’ya (radıyallahü anha) müjde götürdüler. Fâtıma-tüz-Zehrâ (radıyallahü anha) râzı olmadı. Hemen Cebrâil aleyhisselâm geldi. “Yâ Resûlallah! Allahü teâlâ buyuruyor ki, Fâtıma dörtyüz akçeye râzı olmuyorsa, dörtbin akçe olsun.” Hazret-i Fâtıma bunu kabûl etmedi. Yine râzı olmadı. Cebrâil aleyhisselâm tekrar geldi. “Dörtbin altın” emir olunduğunu haber verdi.

Fâtıma-tüz-Zehrâ (radıyallahü anha) dörtbin altına da râzı olmadı. Cebrâil aleyhisselâm bir daha nâzil oldu. Yâ Resûlallah! Hak teâlâ bu sefer senin bizzat gidip Fâtıma’nın maksadının ne olduğunu öğrenmeni emir buyurdu.” dedi. Resûl-i ekrem (aleyhisselâm) temiz kerîmesinin yanına vardı, maksadını sordu. Hazret-i Fâtıma “Babacığım, kıyâmet günü sen, mü’minlerin günahkârlarından ne kadar kimseye şefaat edersen, ben de onların hanımlarına şefaat etmek istiyorum. Muradım budur.” dedi. Resûl-i Ekrem (aleyhisselâm) kızının isteğini Cebrâil aleyhisselâma söyledi. Cebrâil aleyhisselâm Hak teâlânın huzûruna çıkıp geldi. Hak teâlânın, Hazreti Fâtıma’nın arzusunu kabûl ettiğini, onun da hesap günü şefaat edeceğini bildirdiğini söyledi. Resûl-i ekrem, (aleyhisselâm) Hazreti Fâtıma’ya arzusunun kabûl edildiğini, ahırette şefaat edeceğini müjdeledi. Fâtıma-tüz-Zehrâ (radıyallahü anha): “Yâ Resûlallah! Senin âhirette şefaat edeceğine Kur’ân-ı kerîmin âyet-i kerîmeleri delîldir. Benim şefaat edeceğimin delîli nerede?” diye sordu. Resûlullah (aleyhisselâm) “Ey Ciğerparem! Cenâb-ı Hakka murâdını arz edeyim. Ne ferman buyurursa, sana söylerim” buyurdu. Dışarı çıkıp Cebrâil aleyhisselâma Fâtıma (radıyallahü anha)’nın âhirette günahkâr kadınlara şefaat edeceğine senet istediğini bildirdi” Cebrâil aleyhisselâm Hak teâlânın huzûruna varıp,

hemen geri döndü. Elinde bir beyaz ipek vardı. “Kıyâmet günü günahkâr mü’min kadınlara Fâtıma kulumu şefaatçi, tayin ettim. Bu huccet elinde bâki kalsın” yazılı idi. Resûlullah (aleyhisselâm) o kâğıdı yine ipeğe sarıp, Fâtıma’ya (radıyallahü anha) getirdi. Fâtıma (radıyallahü anha) bu senedi görünce, nikâha râzı oldu. O senedi çok iyi sakladı. Nikahtan sonra, Resûlullah (aleyhisselâm) belîğ bir hutbe okudu. Hazreti Fâtıma bu senedi vefâtına kadar sakladı. Vasıyyet etti ki; onu benden ayırmayıp, kabrime koyun. Kıyâmette bu yazıyı huccet edip şefaat edeyim.

Hazreti Ali, Resûl aleyhisselâmın huzûrundan gayet sürûr ile çıkıp mescide vardı. Ebû Bekir ve Ömer (r.anhüm) Ne haber getirdin? diye suâl ettiler. Buyurdu ki, Peygamber aleyhisselâm ricamı kabûl etti. Onlar da meclise gittiler. Buyuruyorlar ki, Allah hakkı için, biz henüz mescide varamadan, Resûlullah (aleyhisselâm) arkamızdan yetişti. Mübârek cemâli güneş gibi parlıyordu. Ayın ondördüne benzer idi. Bilâl’e (radıyallahü anh) hitab edip, Muhâcirîn ve Ensârı cem etmesini toplamasını emretti. Cümlesi mescidi şerîfte toplandılar. Peygamberimiz (aleyhisselâm) minbere çıktı. Hamd ve sena eyledikten sonra, Muhâcirîn ve Ensâra hitaben buyurdu ki: “Ey müslümanlar, biliniz ki, kardeşim Cebrâil(aleyhisselâm) gelip haber verdi. Hak teâlâ, melâikeyi Beyt-i mamura cem’ edip buyurdu ki: “Fâtıma binti Muhammed’i Kulum Ali İbni Ebî Talib’e verdim ve akd ettim.”Bana da emretmiş ki, Eshâbın arasında bu akd-i tecdîd edip şahitler huzûrunda akd-i nikâh edeyim. “Sonra İmâm-ı Ali’ye dönüp: “Yâ Ali! Kalk, Kaide-i hutbeyi yerine getir.”buyurdu. Ali (radıyallahü anh) kalkıp, Peygamber (aleyhisselâm)’in önüne geldi. Hak teâlâya hamd ve sena eyledi. Habîb-i Rabb-il-âlemine salevât getirdi. Sonra Habîbullaha işâretle dedi ki: “Resûlullah (aleyhisselâm) kızı Fâtıma’yı bana tezvîc etti. Onun mehri benim cübbemdir. Ben buna râzı oldum. Sizler de bu akde şâhid olun.”

Eshâb-ı kiram buyurdular ki: “Yâ Resûlallah! Bu şekilde tezvic buyurdunuz mu? Biz şâhid olalım mı?

Peygamberimiz (aleyhisselâm) “Evet şahit olun” buyurdu.

Etrâftan Allahü teâlâ mübârek etsin dediler. Sonra Resûlullah (aleyhisselâm) odasına geldi Ali'ye (radıyallahü anh) "Şimdi var, cübbeni sat, parasını bana getir" buyurdu. Dediler ki, Hazreti Ali (radıyallahü anh) o cübbeyi dörtyüzseksen dirheme sattı. Osman (radıyallahü anh) cübbeyi aldı ve dedi ki, "Yâ Ali! Bu cübbe benim oldu mu?" Hazreti Ali "Evet" dedi. Hazreti Osman, "Bu cübbeye sen benden daha lâyıksın. Sana bunu hediye ettim. Lütfen kabûl eyle" dedi. Hazreti Ali kabûl edip, cübbeyi ve parasını alıp, Hazret-i Peygamebere getirdi. Durumu anlattı. Peygamberimiz (aleyhisselâm) sevinip Hazreti Osman'a hayır duâ eyledi. Paradan bir miktar alıp, Ebû Bekir'e verdi. "Fâtıma'nın cehizi için sarf edersin." buyurdu. Selmân ile Bilâl'i (r.anhüm) beraber gönderdi "Taşınacak şey olursa siz taşıyın" buyurdu.

Ebû Bekir (radıyallahü anh) der ki: Dışarı çıktım. Parayı saydım. Üçyüzaltmış dirhem geldi. Fâtıma'nın (radıyallahü anha) cehizini o para ile gördüm. İçi yün dolu bir döşek aldım. İçi hurma lifiyle dolu bir yastık, topraktan birkaç kap kacak aldım. Resûl aleyhisselâma getirdim. Görünce mübârek gözlerinden yaşlar aktı ve "Yâ Rabbi! En iyi kabları toprak çanak olan bu kullarına bereket ver" diye duâ eylediler. Geri kalan dirhemleri Ümmü Seleme (radıyallahü anha)'ya teslim ettim. Ümmü Seleme de hoş koku aldı. Hazret-i İmâm-ı Ali buyurdu ki, "Bunun üzerinden bir ay geçti. Bu husûsta mecliste hiç konuşulmadı. Ben de hicabımdan (utandığımdan) ağzımı açamadım. Amma bazen beni tenhâda görüp buyururlardı ki; "Senin hâtunun ne iyi hatundur. Sana müjdeler olsun ki, O, âlemdeki hâtunların seyyidesidir." Bir aydan sonra İmâm-ı Ali (radıyallahü anh)'ın kardeşi Ukayl (radıyallahü anh) dedi ki: "Yâ Ali! Bu akd-i izdivaç ile mesrûr olduk. Lâkin muradım odur ki, bu iki mes'ûd birbirine, yakın olalar." İmâm-ı Ali (radıyallahü anh) "Benim de muradım odur, lâkin hicâb ederim." Ukayl (radıyallahü anh) İmâm-ı Ali'nin (radıyallahü anh) elini tutup, Peygamberimizin (aleyhisselâm) hânesine geldiler. Hücre kapısında Resûlullahın (aleyhisselâm) câriyesi Ümmü Eymen'e (radıyallahü anha) rast geldiler. Ahvâli ona söylediler. Ümmü Eymen dedi ki: "Bu husûs için sizin gelmeniz lâzım değildir. Biz ezvac-ı tahirat ile ittifâk

edip, size haber veririz. Zira bu husûsta hâtunların kelâmı (sözü) dinlenir. Ümmü Eymen (radıyallahü anha) bu hâli Ümmü Seleme'ye (radıyallahü anha) söyledi. Diğer ezvâc-ı tahirat Hazret-i Aişe'nin hânesine geldiler. Ümmü Seleme (radıyallahü anha) söze başlayıp, Hadîce'yi (radıyallahü anha) zikr etti. "Eğer o hayatta olsaydı, bize bir endişe olmaz idi" dedi. Resûlullah (aleyhisselâm) ağladı ve buyurdu ki: "Hadîce gibi hâtun hani? Halk beni tekzip ettikte, tasdîk etti ve bütün malını benim yoluma sarf etti. Dîn-i İslama çok yardım etti. Hayatında Hak teâlâ bana emretti ki, Hadîce'ye müjde ver ki: Cennette Onun için zümrütten bir köşk yapılmıştır."

Ümmü Seleme (radıyallahü anha) "Yâ Resûlallah! Hadîce'den zikr buyurdun. Hak teâlâ yerini Cennet eyledi. Şimdi amcan oğlu Ali (radıyallahü anh) murâd eder ki, onu zevcesi ile bir araya getiresin. O iki cevheri birbirine kavuşturasın." dedi. Peygamberimiz (aleyhisselâm) buyurdu ki: "Ey Ümmü Seleme! Ali bana bu sözü izhâr etmedi." Ümmü Seleme (radıyallahü anha) "Yâ Resûlallah (aleyhisselâm) O gayet mahcubdur. O cihetten izhâr etmez." dedi. Resûlullah (aleyhisselâm) Ümmü Eymen'e Hazreti Ali'yi da'vet etmesini emretti. İmâm-ı Ali (radıyallahü anh) geldi mecliste olan hâtunlar kalkıp gittiler. Hazreti Ali başını önüne eğip oturdu. Resûlullah (aleyhisselâm): "Zevceni ister misin ya Ali?" buyurdu.

Ali (radıyallahü anh): "Evet yâ Resûlallah! Anam ve babam sana feda olsun" dedi. Resûl-i Ekrem (aleyhisselâm) emir buyurdu. Fâtıma (radıyallahü anha)'nın cehizini tamam ettiler. Hazreti Ali'ye bir miktar para verip hurma ve yağ almasını söyledi. Hazreti Ali beş dirhemle hurma dört dirhemle yağ aldım. Resûlullahın huzûruna getirdim. Mübârek elini yeninden çıkardı. Deriden bir sofra istedi. Hurma, yağ ve yoğurdu karıştırıp bir çeşit yemek yaptı ve "Yâ Ali! var, kimi bulursan getir" dedi. İmâm-ı Ali dışarı çıktı, çok insanlar gördü. Hepsini davet etti ve içeri girip, "Yâ Resûlallah! Halk çoktur" dedi.

Resûlullah (aleyhisselâm): “Onları onar onar içeri getir, taam (yemek) yesinler” dedi. Öyle yaptı. Hesab ettiler, erkek ve kadından yediyüz kimse yemek yemişler ve doymuşlar idi. Fâtıma (radıyallahü anha)’nın velimesi tamam olup, Resûlullah (aleyhisselâm) bir eliyle İmâm-ı Ali’yi ve bir eliyle Fâtıma’yı (radıyallahü anha) alıp evlerine götürdü. Fâtıma’yı (radıyallahü anha) bağrına bastı. Alnından öptü.

Hazret-i Ali’ye teslim etti ve “Zevcen iyi zevcedir” buyurdu. Hazret-i Fâtıma’ya da “Erin iyi erdir” dedi. Her ikisini Hak teâlâya ısmarladı. Sonra mübârek eliyle kapının iki kanadını tutup, bereket ile duâ eyledi ve çıkıp gitti.

Hazret-i Ali buyurdu ki: “Resûlullahın (aleyhisselâm) hânemize teşrîf buyurduğu gün, gerdekten dört gün geçmiş idi. Bizimle sohbet eyledi.” Sonra bana dedi ki: “Yâ Ali! Su getir.”“Kalktım su getirdim.” Bir âyet-i kerîme okudu ve “Bu sudan biraz iç. Bir miktar kalsın” dedi. “Öyle yaptım. Kalan suyu başıma ve göğsüme serpti.” Tekrar “Su getir”buyurdu. Yine su getirdim. Bana yaptığı gibi, Fâtıma’ya (radıyallahü anha) da yaptı. Sonra beni dışarı gönderdi. Fâtıma’ya benden suâl eyledi. Fâtıma (radıyallahü anha) dedi ki, Babacığım, bütün kemal sıfatlar kendisinde mevcûttur. Lâkin, bazı Kureyş hâtunları bana “Senin erin fakîrdir” diyorlar. Resûlullah (aleyhisselâm) buyurdu ki: “Ey kızım! Senin baban ve helâlin fakîr değildir. Bütün yer ve gök hazine ve definelerini bana arz ettiler. Kabûl etmedim. Allahü teâlânın katında makbûl olanı kabûl ettim. Ey kızcağızım. Eğer benim bildiğimi, sen bilseydin, dünyâ senin nazarında hor ve aşağı olurdu. Allahü teâlânın hakkı için erin sahabenin evvelidir. İslâm’da büyüğüdür. İlmde en derinidir. Ey kızım! Allahü teâlâ Ehl-i beytten iki kimse ihtiyâr etti. Biri baban ve biri helâlindir. Zinhar ona isyan eyleme ve emrine muhalefet etme.”

Resûlullah (aleyhisselâm) kızına nasîhat ettikten sonra Ali’yi (radıyallahü anh) davet etti. Ona da Fâtıma’yı (radıyallahü anha) ısmarladı. “Yâ Ali! Fâtıma’nın hatırına riâyet eyle. O benden bir parçadır. Onu hoş tut. Eğer onu üzersen, beni üzmüş olursun” buyurdu. İkisini de Allahü teâlâya

ısmarladı. Sonra kalkıp gitmeğe azîmet etmişti ki: Fâtıma (radıyallahü anha) “Yâ Resûlallah! İçerinin hizmetini ben görürüm. Dışarısının hizmetini de Ali (radıyallahü anh) görür. Bana bir câriye ihsân ederseniz, bana bazı işlerimde yardımcı olur. Beni memnun edersiniz” dedi. Resûlullah buyurdu ki: “Ey Fâtıma! Sana hizmetçiden daha iyi bir şey mi in’âm edeyim. Yoksa hizmetçi mi ihsân edeyim?”

Fâtıma (radıyallahü anha) “Hizmetçiden iyisini ihsân eyle” dedi. Resûlullah (aleyhisselâm) buyurdu ki: “Hergün otuzüç kerre (Sübhanallah), otuzüç kerre (Elhamdülillah), otuzüç herre (Allahü ekber) bir kerre de (Lâ ilahe illallahü vahdehû lâ şerike leh. Lehülmülkü ve lehül hamdü ve nüve alâ külli şey’in kadir” söyle. Hepsi yüz kelimedir. Kıyâmette bin hasene (iyilik) bulursun. Mîzân’da hasenatın ağır gelir.” Bunları söyleyip, evimizden çıkıp, se’âdetle gittiler.

Hazreti Fâtıma, Ali’yi (radıyallahü anh) üzecek ve gadap verecek bir şey yapmadı. Asla emrine muhalefet etmedi. Hazreti Ali de Fâtıma’nın gönlünü, kıracak bir harekette bulunmadı.

Abdullah İbni Abbas (radıyallahü anh)’ın bildirdiği hadîs-i şerîfte Resûlullah (aleyhisselâm): “Ben ilmin terazisiyim. Ali bu terazinin kefeleri, Hasan ve Hüseyin ipleri, Fâtıma, kefelerin asıldığı demiri ve benden sonra gelen halifeler düşey demirdir. Bu terazi ile dostlarımızın amelini tartarlar” buyurdu.

Bir hadîs-i şerîfte: “Eğer Ali yaratılmasa idi. Fâtıma’ya münasip kimse bulunmazdı.” buyurmuştur. Yine bir hadîs-i şerîfte “Yâ Ali! Allahü teâlâ sana, Fâtıma’yı zevce yaptı. Yeryüzünü ona mehr kıldı. Sana buğz ederek yeryüzünde yürüyen kimsenin, bu yürümesi haramdır” buyurdu.

Bilâl-i Habeşî (radıyallahü anh) anlatıyor. Bir gün Resûlullah (aleyhisselâm) mübârek yüzü ayın ondördünden daha parlak olduğu halde yanımıza geliyordu. Abdurrahmân bin Avf (radıyallahü anh) server-i âlemi karşıladı. “Babam, anam sana feda olsun yâ Resûlallah! Bu ne nûrdur?” dedi.

Resûlullah (aleyhisselâm): “Bu kardeşim, amcam oğlu ve dâmâdım hakkında Rabbimden gelen müjdedir. Allahü teâlâ, Fâtıma’yı, Ali’ye tezvic ettiği zaman, Cennetin sahibi olan Rıdvan adındaki meleğe Tûbâ ağacını sallamasını emir buyurdu. Rıdvan salladı. Bizim dostlarımız sayısınca senetler saçıldı. Allahü teâlâ nûrdan melekler yarattı. Her meleğe o senetlerden birer tane verdi. O senetlerde “Resûlümü ve Ehl-i beytimi halis sevenler, Cehennemden uzak olmuştur” diye yazılmıştır, buyurdu.

Enes bin Mâlik (radıyallahü anh) rivâyet etmiştir: Resûlullah (aleyhisselâm) bir hadîs-i şerîfte buyurdular ki: “Kıyâmet günü halk aç, susuz ve çıplak iken biz dört kişi binek üzerinde oluruz. Ben kendi bineğim olan Burak üzerine binerim. Sâlih (aleyhisselâm) devesi üzerine biner. Fâtıma, benim Asbâ adındaki deveme biner. Ali bin Ebî Talib de Cennet develerinden birine biner..”

Ebû Bekr Sıddîk (radıyallahü anh), “Allahü teâlâ ey Cennet! Senin dört köşeni, dört kimse ile süslerim. Biri Peygamberlerin üstünü Muhammed’dir (aleyhisselâm), Biri Allah’tan korkanların üstünü Ali’dir. Üçüncüsü kadınların üstünü, Fâtıma-tüz-Zehrâ’dır. Dördüncü köşedeki de temizlerin üstünü Hasan ve Hüseyin’dir” buyurduğunu bildirmektedir.

İbni Abbâs (radıyallahü anh) bildiriyor ki: Resûlullahın (aleyhisselâm) huzûrunda idim. Hazreti Fâtıma ağlayarak geldi: “Babacığım! Hasan ve Hüseyin evden çıkmışlardı. Uzun zaman geçti. Hâlâ gelmediler. Ali (radıyallahü anh) da evde yok ki gidip onları çağırsın, şimdi ne yapacağız?” dedi. “Yâ Fâtıma! Üzülme, Allahü teâlâ onları muhafaza eder” buyurdu. Sonra: “Yâ Rabbi! Eğer iki torunum denizde iseler inâyet kayığın ile sahile ilet. Eğer sahrada iseler, hidâyet rehberin ile evine getir” diye duâ buyurdular. Cebrâil aleyhisselâm geldi:

“Yâ Resûlallah! (aleyhisselâm) Onlar dünyâdakilerin büyüklerindendir. Anneleri daha yüksektir. Üzülmeyin Neccâroğullarının bahçesinde emniyettedirler. Allahü teâlâ onları muhafaza etmek için iki melek tayin etmiştir. Kanatları ile onları örterler, dedi. Resûl (aleyhisselâm) o bahçeye

doğru yola, koyuldular. Hazreti Hasan ve Hüseyin'i melek ile beraber alarak eve dönerken, Ebû Eyyüb Ensârîye (radıyallahü anh) rastladılar. Ebû Eyyûb (radıyallahü anh) meleği hissetmeyip, iki torununu da beraber götürdüğünü zannederek "Yâ Resûlallah! birini bana verin, Cenabınızın yükünü hafifleteyim" dedi. Resûlullah: "Yâ Ebâ Eyyüb! Bunlar dünyâda mükerrem, ukbâda muhteremdirler. Anneleri bunlardan daha üstündür" buyurdu. Eshâb-ı kirama hitaben: "Size dede ve nine bakımından insanların en şereflilerinin kimler olduğunu haber vereyim mi?" buyurdu. Yâ Resûlullah! (aleyhisselâm) haber verin dediler. Buyurdu ki: "Hasan ve Hüseyin'dir. Çünkü dedeleri, Allahın peygamberi, nineleri Hadîce-tül-Kübrâ'dır." Sonra: "Baba ve anneleri bakımından insanların en üstününü haber vereyim mi?" buyurdular. Eshâb-ı kiram: "Yâ Resûlallah! Buyurun dediler. Resûlullah (aleyhisselâm) "Babaları Ali bin Ebî Talib, anneleri Fâtıma binti Resûl(aleyhisselâm) olan Hasan ve Hüseyin'dir" buyurdular.

Hazreti Osman, Resûlullaha (aleyhisselâm) ziyâfet vermişti: Hazreti Ali ziyâfetten çıkıp eve geldi Hazreti Fâtıma, Hazreti Ali'yi üzüntülü gördü. Sebebini sordu. Hazreti Ali "Yâ Fâtıma! Biz de biraz zengin olup da, Resûlullahı (aleyhisselâm) davet etseydik. Bu gün Hazreti Osman davet etti. Fâtıma-tüz-Zehrâ (radıyallahü anha): "Biz de davet edelim" dedi. Hazreti Ali: "Ey Habîbullahın kerîmesi! Ne ikram ederiz, hangi yemekleri veririz?" dedi. Hazreti Fâtıma: "O, Allahü teâlânın sevgilisidir. Hak teâlâ O'na yemek verir", dedi.

Hazreti Ali, Resûlullahın huzûruna vardı: "Yâ Resûlallah! Kerîmeniz Fâtıma, sizi evine davet ediyor", dedi.

Resûlullah (aleyhisselâm): "Yalnız beni mi, yoksa Eshâbımla beraber mi çağırıyor" buyurdu. Hazret-i Ali: "Eshâb-ı kiram da beraber buyursunlar" dedi. Resûlullah (aleyhisselâm) Eshâb-ı ile kalkıp, Hazret-i Fâtıma'nın evine teşrîf ettiler. Fâtıma-tüz-Zehrâ (radıyallahü anha): "Yâ Rabbi! Biliyorsun, Habîbin ve Eshâbı bu miskînîn evini şereflendirdiler. Onlara

ikram edecek bir şeyim yok. Sen onlara ihsân, ikram et, ni’metler ver!” diye duâ etti.

Bir tenceresi vardı. Ocağa koydu. Hak teâlâ lütfederek tencereyi yemekle doldurdu. Hazret-i Fâtıma bu yemeği Resûlullahın huzûruna götürdü. Eshâb-ı kiram ile beraber yediler. Resûlullah (aleyhisselâm) “Bu Cennet yemeklerindendir.” buyurdu.

Hazreti Fâtıma odasına girip Hak teâlâya şükür secdesi etti. “Yâ Rabbi! Kölem yok ki âzâd edeyim. Bu ümmetin günahkârlarından bir kısmının Cehennem ateşinden âzâd edilmesini istiyorum, diye duâ etti. Hemen Cebrâil (aleyhisselâm) geldi:

“Yâ Resûlallah! Kızın Fâtıma, ümmetinin günahkârları için münâcaat etti. Hak teâlâ sana selâm söyledi ve “Fâtıma’nın evine gelen yüz erkek ve yüz kadından her birinin her adımına Cehennemden bir kişiyi azad etti” buyurduğunu haber verdi.

Ehl-i beyti nebevinin fazîlet ve kemalâtı pek çoktur. Saymakla bitmez. Onları anlatmağa, medh etmeğe insan gücü yetişmez. Onların kıymetleri ve büyüklükleri, ancak âyet-i kerîme ile anlaşılmaktadır. İmâm-ı Şafiî bunu çok güzel bildiriyor, diyor ki: “Ey! Ehl-i beyt-i Resûl, sizi sevmeği, Allahü teâlâ, Kur’ân-ı kerîmde emr ediyor. Namazlarında size duâ etmeyenlerin namazlarının kabûl olmaması, kıymetinizi, yüksek derecenizi gösteriyor. Şerefiniz ne kadar büyüktür ki, Allahü teâlâ, Kurân-ı kerîmde sizleri selâmlıyor.” Ehl-i beyti sevmek her mü’mine farzdır. Son nefeste îmân ile gitmeğe sebep olur.

Bir hadîs-i şerîfte buyuruldu ki: “Fâtıma benim bir cüzümdür. (Yâni benden bir parçadır), onu kızdıran, beni incitir.” Ebû Hureyre (radıyallahü anh) diyor ki: Peygamberimiz (aleyhisselâm) İmâm-ı Ali’ye (radıyallahü anh) karşı buyurdu ki: “Fâtıma bana senden daha sevgilidir. Sen bana ondan daha azîzsin, yani kıymetlisin!”

Bir gün, Resûlullah (aleyhisselâm) Hazreti Ali'ye: "Yâ Ali! Allahü teâlâ hazretlerini sever misin?" diye sordu. Hazreti Ali "Evet severim", dedi.

"Beni sever misin?" buyurdu. Hazreti Ali de: "Evet" dedi. "Hasan ve Hüseyin'i sever misin?" buyurdu. Hazreti Ali yine: "Evet severim" dedi. Habîb-i Ekrem: "Yâ Ali! Bu kadar sevgiyi bir kalbe nasıl sığdırıyorsun?" buyurdu. Hazreti Ali bir cevap veremiyeceğini söyledi. Hazreti Fâtıma'ya durumu anlatınca: "Bunda düşünecek ve üzülecek ne var? Hak teâlâyı ve Resûlünü (aleyhisselâm) sevmen imândandır. Beni sevmen nefsin içindir. Hasan ve Hüseyin'i sevmen tabiatındandır." dedi. Hazret-i Ali bu cevâbı Resûlullaha (aleyhisselâm) söyledi. Resûl-i ekrem (aleyhisselâm): "Bu meyve ancak Peygamberlik ağacından alınmıştır." buyurdular. Yani bu cevap senden değil Fâtıma (radıyallahü anha)'dandır, demek istediler. Peygamberimiz (aleyhisselâm) hastalığı şiddetlenince, Hazreti Fâtıma'yı istedi. Gelince sinesine çekip, kulağına bir söz söyledi. Fâtıma (radıyallahü anha) ağladı. Sonra birşey daha söyledi. Sevindi. Âişe (radıyallahü anha) Bu hâdiseyi bildirir, der ki: (Ey Fâtıma, bir anda hem üzülmek, hem de sevinmek görmedik. Bunun sebebi nedir?) Resûlullahın sırrını beyan etmek caiz değildir, dedi. Resûlullah (aleyhisselâm) ahirete gittikten sonra, o sözler ne idi, diye sordum. Cevabında: "Resûlullah (aleyhisselâm) bana buyurdu ki: "Cebrâil aleyhisselâm her sene bana bir kerre Kur'ân-ı kerîmi arz ederdi. Bu sene iki kerre arz etti. Anladığım ecelim yaklaşmıştır." Ben bundan ağladım. Sonra bana: "Ehl-i beytimden en önce sen bana gelir, kavuşursun." buyurdu onun için sevindim" dedi.

Resûlullahın vefâtı günü, Hak teâlâ Azrail aleyhisselâma "Git, Habibimden izin iste. Eğer izin verirse, mübârek rûhunu kabzeyle, izin vermezse geri dön" buyurdu. Azrail aleyhisselâm, yardımcılarından bin melek ile, cevâhirle süslü elbiseler giyip geldiler. Azrail aleyhisselâm köylü kıyâfetinde hücre kapısında durup: "Esselâmü aleyküm yâ Ehle Beytinnübüvveti ve ma'denirrisâleti izin var mıdır içeri girmeğe, Allahü teâlâ size rahmet eylesin", dedi. O vakit Hazreti Fâtıma, Resûlullahın (aleyhisselâm) yastığı kenarında oturur idi. Hazreti Âişe, yâ Fâtıma cevap ver dedi. Fâtıma (radıyallahü anha) kapıya gelip "Allahü teâlâ senin

gelişine ecirler versin. Babam şimdi haliyle meşgûldür. İçeri girmek müyesser değildir” dedi. Yine tekrar izin istedi. Yine evvelki cevâbı verdi. Üçüncüde, yüksek sesle izin istedi. Bütün Ehl-i beyt onun heybetinden korktular. Titremeğe başladılar. O zaman Resûlullah (aleyhisselâm) kendinden geçmiş idi. Uyanınca “Ne oluyor?” buyurdu. Bir köylü kapıda durup izin ister, ne kadar özür dilediysek, kabûl etmedi, dediler. Resûlullah (aleyhisselâm): “O köylü değildir. Melek-ül-mevt ve lezzetleri yıkıcıdır.” buyurdu. Fâtıma (radıyallahü anha) bunu işitip: Vah Medine harâb oldun dedi. Çok ağladı. Sonra, Hazreti Fâtıma’nın elini tutup, mübârek göğsüne koydu. Bir zaman mübârek gözlerini açmadı. Hazır olanlar, mübârek rûhunun kabz olunduğunu sandılar. Hazreti Fâtıma, mübârek ağzını, Resûlullahın (aleyhisselâm) kulağına getirip Ey! babacığım dedi. Ondan cevap gelmedi. “Canım sana feda olsun. Bana bak ve bir söz söyle” dedi. Resûlullah (aleyhisselâm) mübârek gözünü açıp: “Kızım, bir miktar sabr eyle. Ağlama, zira Hamele-i Arş, senin ağlaman, için ağlaşırlar” buyurdu. Sonra mübârek eliyle Hazreti Fâtıma’nın gözlerinin yaşını sildiler. Teselli verip, Allahü teâlâdan sabır vermesini istediler ve “Ey kızım, benim rûhum kabz olacak. İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn, diyesin. Ey Fâtıma, gelen her musîbete bir karşılık verilir” buyurdu. Kızının bu halini görünce Onu teselli etmek için “Babanın çekeceği sıkıntı, ancak bu kadardır. Başka hiç bir sıkıntı görmez”buyurdu. Sonra mübârek gözlerini kapadı. Hazreti Fâtıma âh! babacığım, dedi. Resûlullah (aleyhisselâm) buyurdu ki: “Bundan sonra babana üzüntü ve gussa olmaz. Zira fani âlemden ve mihnet yerinden kurtuluyor.” Fâtıma ile konuşma tamâm olunca Hazreti Âişe’yi çağırarak nasîhat ettiler. Fâtıma’ya (radıyallahü anha) “Oğlum Hasan ve Hüseyin’i getir” buyurdular. Geldiklerinde, Resûlullahı bu halde görünce o kadar ağlaştılar ki mecliste bulunanların yürekleri yandı. Hasan’ın (radıyallahü anh) yüzünü mübârek yüzüne koydu. Hazreti Hüseyin’in yüzünü mübârek sinesine koydu. Resûlullah Onlara şefkatle baktı. Alınlarını öptü. Ta’zim ve tekrim etti. Hazreti Fâtıma, Resûlullah (aleyhisselâm) vefât edince “Ey benim babam, Cebrâil aleyhisselâm kime gelir. Vahy kime getirilir? Yâ Rabbi! Benim canımı al da Resûlün ile olayım.” diyerek mersiyeler söyledi.

Enes bin Mâlik (radıyallahü anh) anlatıyor: Resûlullahın (aleyhisselâm) yüksek huzûrlarında bulunuyorduk. Hazreti Ali gelip, geride bir yerde oturdu. Server-i âlem (aleyhisselâm) Hazreti Ali'yi çağırdı. Hazreti Ali ileri geçip, Resûl-i ekremin önüne oturdu. "Yâ Ali! Allahü teâlâ seni benim üzerime dört haslet ile mükerrem kıldı" buyurdu. Hemen Hazreti Ali dizlerinin üzerine kalkıp başını toprağa koydu. "Babam, anam sana feda olsun Yâ Resûlallah! Köle efendisinden mükerrem mufaddal olur mu?" dedi. Resûl-i ekrem, "Yâ Ali! Hak teâlâ bir kuluna ikram etmek, onu üstün yapmak isterse, o kuluna gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, hiç kimsenin hatırına gelmediği şeyi verir" buyurdu.

FÂTIMA-TÜZ ZEHRÂ'NIN VEFÂTI

Hazret-i Fâtıma, Resûlullah (aleyhisselâm) vefât ettikten sonra hiç gülmemiştir. Ayrılık ateşi ile dâima yanmış ve Resûlullah (aleyhisselâm) efendimizin verdiği müjde zamanını bekler olmuştur. Gündüzleri oruç tutarak geceleri ibâdetle geçirmiştir. Vefât edeceğine yakın: "Ölünce beni erkekler arasına perdesiz çıkaracaklarını düşünerek çok utanıyorum" buyurmuştu. O zaman kadınları tabuttan kefene sarılı olarak perdesiz çıkarmak âdet idi. Esma binti Ümeyr, (radıyallahü anha) buyuruyor ki: "Habeşistan'da iken hurma dallarını çadır gibi ördüklerini görmüştüm" dedim. Hazreti Fâtıma "Bunu yanımda yap da göreyim" dedi. Esma yaparak gösterdi, çok hoşuna gitti ve duâ etti. Resûlullah (aleyhisselâm) vefât ettikten sonra güldüğü hiç görülmemişti. Öldükten sonra beni sen, yıka, Ali de bulunsun. Başka kimse içeri girmesin diye vasıyyet etti. İşte bunun için Hazreti Ali cenâzesine kimseyi çağırmadı. Bir habere göre, Hazreti Abbas (radıyallahü anh) Ehl-i beytden birkaç kişi ile cenâze namazını kılıp, gece defn ettiler. Başka haberlere göre, ertesi gün Ebû Bekr-i Sıddîk, Ömer Fârûk ve bir çok sahâbî hasta ziyâreti için, Hazreti Ali'nin evine geldiler. Anlayınca bize niçin haber vermedin? Namazını kılardık. Hizmetini görürdük, diyerek üzüldüklerini bildirdiler. Hazreti Ali kendisini erkeklerin görmemesi için, gece defn olunmasını vasıyyet ettiğini, vasıyyeti yerine getirmek için böyle yapıldığını söyliyerek, özür diledi.

Hazreti Fâtıma, Resûlullahın (aleyhisselâm) vefâtından altı ay sonra, Ramazan-ı şerîfin 3. Salı gecesi akşam ile yatsı arasında vefât etmiştir. Vefâtında yirmidört yaşında idi.

Rivâyet ettiği hadîs-i şerîfler: Râvîler, Hazret-i Fâtıma'nın çok hadîs-i şerîf rivâyet ettiğini bildirmişlerdir. Bunlardan bazıları:

"Kızım Fâtıma, dikkat et, bütün mü'min kadınların veya bu Muhammed ümmeti kadınlarının büyüğü olmana râzı değil misin?"

"Ey benim kızcağızım, kalk Rabbinin rızkına hazırlan, gâfil olma. Zira âlemleri rızıklandıran Cenâb-ı Hak insanların rızıklarını şafağın sökmesiyle güneşin doğması arasında dağıtır." buyurdu.

"Hadîd, Vâkıa ve Rahmân sûrelerini okumağa devam eden kimse yerde ve göklerde "Firdevs Cenneti yerlisi" diye anılır."

"Kızım Fâtıma Allahü teâlâ şüphesiz sana azap etmiyeceği gibi, senin çocuklarına da azâb etmiyecektir."

"Dikkat ediniz, bir kimsenin eli bulaşık olduğu halde yatıp sabah kalktığında o yüzden kendine bir bela ve rahatsızlık gelirse, kendisinden başkasına kabahat bulup kötülemesin."

"Cuma gününde öyle bir saat vardır ki: Mü'min ve müslüman olan bir kimse tam o saatte Cenâb-ı Haktan bir şey dilerse, âlemlerin Rabbi olan Allahü teâlâ Onun duâsını kabûl buyurarak dileğini verir." buyurdular.

İlâhi! Fâtıma evlâdı hatırına,
Son sözüm kelime-i tevhîd ile ola!
Eğer bu duâmı edersen red ya kabûl!
Sarıldım, Ehl-i beyt-i Nebî eteğine.

---

1) Tabakât-ı İbn-i Sa'd cild-8, sh. 19
2) El-İsâbe cild-4, sh. 377
3) El-İstiâb cild-4, sh. 373

4) Hilyet-ül-evliyâ cild-2, sh. 39
5) Belezûri, Ensâb-ül-eşrâf cild-1, sh. 269
6) Mektûbat-ı İmâm-ı Rabbânî cild-2, mek. 59
7) Müsned-i Ahmed bin Hanbel cild-6, sh. 282
8) Şevâhid-ün-Nübüvve cild-7, sh. 19
9) Medâric-ün-Nübüvve cild-2, sh. 594
10) Tam İlmihâl Se'âdet-i Ebediyye sh. 58, 306, 469, 839, 924, 974, 975, 1005
11) Sahîh-i Buhârî Fedâil-i Ehl-i Beyt
12) Sahîh-i Müslim Fedâil-i Ehl-i Beyt
13) Sevâik-ul-Muhrika sh. 226

www.ehlisunnetbuyukleri.com